

Arrest

nr. 239 497 van 6 augustus 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugnrijving van 1 augustus 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster biedt zich op 1 augustus 2020 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem met een vlucht vanuit Istanbul. Op grond van artikel 3, eerste lid, 6° en 7° wordt verzoekster geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale

betrekkingen van een van de lidstaten van de Europese Unie te kunnen schaden en wordt de beslissing tot teruggrijping genomen. Er wordt gemotiveerd dat zij niet kan aantonen dat zij reist in het kader van essentiële redenen, dit in toepassing van het Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 behoudende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken. Dit is de bestreden beslissing:

"TERUGDRIJVING

Op 01.08.2020 om 18.00 uur, aan de grensdoorlaatpost BNL

werd door ondergetekende,

mevrouw :

naam B. voornaam Y.

geboren op [...] te Ukraine geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Oekraïne wonende te [...]

houder van het document PASPOORT nummer [...]afgegeven te 5114 op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...] voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit ODESSA VIA ISTANBUL INTERNATIONAL met Turkish Airlines (TK1939) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

Reden van de beslissing: In toepassing van het Ministerieel Besluit van 30.06.2020 houdende dringende maatregelen die alle niet essentiële reizen verbiedt om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak,

ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing/schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij licht het middel wat betreft artikel 8 van het EVRM toe als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM, de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) en zorgvuldigheidsplicht.

A. Artikel 8 EVRM vermeldt uitdrukkelijk als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De landen die voormeld verdrag hebben geratificeerd dienen te allen tijde erop toe te zien dat de maatregelen die worden opgelegd geen schending uitmaken van de fundamentele rechten die zijn vastgelegd in voormeld artikel.

Dit artikel dient dan ook volgens Guide bij Artikel 8 EVRM (Guide on Article 8 of the Convention – Right to respect for private and family life) als volgt te worden geïnterpreteerd:

“E. Is the interference “necessary in a democratic society”?

28. In order to determine whether a particular infringement upon Article 8 is “necessary in a democratic society” the Court balances the interests of the member State against the right of the applicant. In an early and leading Article 8 case, the Court clarified that “necessary” in this context does not have the flexibility of such expressions as “useful”, “reasonable”, or “desirable” but implies the existence of a “pressing social need” for the interference in question. It is for national authorities to make the initial assessment of the pressing social need in each case; accordingly, a margin of appreciation is left to them. However their decision remains subject to review by the Court. A restriction on a Convention right cannot be regarded as “necessary in a democratic society” – two hallmarks of which are tolerance and broadmindedness – unless, amongst other things, it is proportionate to the legitimate aim pursued (Dudgeon v. the United Kingdom, §§ 51-53).

(...)”

(eigen onderlijning)

Uit het voorgaande kan duidelijk worden afgeleid dat iedere lidstaat rekening dient te houden met de individuele elementen in het dossier en zich dus niet louter baseren op algemene bepalingen. Verzoekster kreeg de nodige reisdocumenten van de Belgische Staat om te kunnen reizen naar België (stuk 2).

Verzoekster moest bovendien net voor haar vertrek uit Oekraïne een COVID-19 test ondergaan en het resultaat van deze test was dan ook negatief (stuk 3). Verzoekster werd trouwens meteen bij haar aankomst in het gesloten centrum in België opnieuw getest op COVID-19 en het resultaat van deze test was ook negatief (stuk 4)

Bovendien werd aan verzoekster meteen zonder enige motivering een beslissing tot terugdrijving betekend. In deze beslissing werd geen rekening houdende met de elementen die in casu aanwezig zijn.

Verzoeker kon evenwel begrip opbrengen voor een beslissing waarin rekening gehouden werd met de algemene gezondheid en haar individuele omstandigheid. Als verweerder bijvoorbeeld had beslist om verzoekster omwille de bescherming van de gezondheid een aantal dagen/weken in quarantaine te plaatsen kon hiervoor eventueel begrip worden opgebracht, doch niet voor de bestreden beslissing. Het feit dat verweerder zonder enige duidelijke motivering meteen heeft beslist tot terugdrijving kan niet worden weerhouden.

De Belgische overheid heeft in casu dan ook een algemene beslissing genomen, zonder rekening te houden met de elementen aanwezig in het onderhavige dossier. Deze administratieve beslissing maakt dan ook duidelijk een schending uit van artikel 8 EVRM en de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991).

B. Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) vermeldt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de

motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. D.w.z. draagkrachtig en deugdelijk.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk het hiernavolgende vermeld:

“Reden van de beslissing: In toepassing van het Ministerieel Besluit van 30.06.2020 houdende dringende maatregelen die alle niet essentiële reizen verbiedt om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken.”

Hieruit kan niet worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke individuele omstandigheid van verzoekster. Zo is verzoekster dus vrijgesteld van voormelde bepaling die stelt dat er beperkingen zijn voor niet-essentiële reizen. De reis van verzoekster dient dus te worden aangemerkt als essentieel, daar zij met een Belgische onderdaan een deugdelijk en duurzame relatie heeft.

Dit blijkt duidelijk uit de website van de Europese Unie (hierna afgekort als EU) aangaande reisbeperkingen. Dienaangaande wordt er op de website van de EU het hiernavolgende vermeldt:

“Voor alle andere landen buiten Europa die niet op de lijst staan, blijven alle niet-essentiële reizen naar het EU+-gebied verboden. Alleen bepaalde categorieën reizigers worden toegelaten. Het “EU+-gebied” bestaat uit 30 landen: 26 van de 27 EU-lidstaten en de vier geassocieerde Schengenlanden IJsland, Liechtenstein, Noorwegen en Zwitserland. Voor Ierland gelden de reisbeperkingen niet.

De reisbeperkingen moeten ervoor zorgen dat er minder reizigers de Europese Unie binnenkomen. Zo wordt de verspreiding van het coronavirus tegengegaan en de volksgezondheid in de EU beschermd. Het voorkomt ook dat het virus zich vanuit de EU naar andere landen verspreidt.

Afhankelijk van hoe de situatie binnen en buiten de EU zich op epidemiologisch vlak en wat betreft de reisbeperkingen ontwikkelt, zullen geleidelijk weer visumaanvragen worden verwerkt. Op 11 juni 2020 publiceerde de Commissie een leidraad voor een gefaseerde en gecoördineerde hervatting van de visumoperaties.

De regels voor het aanvragen van een visum voor kort verblijf veranderen niet. De consulaten en externe dienstverleners van de lidstaten hebben echter wel een aantal praktische aspecten van de procedure aangepast, bijvoorbeeld op het vlak van toegangsbeheer, hygiëne, betalingsmethode, enz. Visumaanvragers wordt aangeraden de informatie op de desbetreffende websites te checken.

Daar moeten de bevoegde nationale instanties (zoals het ministerie van Binnenlandse Zaken of dat van Buitenlandse Zaken) hierover informatie geven. Op de website van Eurocontrol is onder de naam “COVID-19 NOTAM Summary” een dagelijks overzicht te vinden van de beperkingen voor vluchten en passagiers.

Uitzondering

De volgende categorieën personen zijn vrijgesteld van de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar het EU+-gebied vanuit de derde landen die niet op de door de lidstaten overeengekomen lijst staan:

a) burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en onderdanen van derde landen die op grond van overeenkomsten tussen de Unie en haar lidstaten, enerzijds, en derde landen, anderzijds, rechten van vrij verkeer genieten die gelijkwaardig zijn aan die van de burgers van de Unie, alsook hun respectieve familieleden

b) onderdanen van derde landen die langdurig ingezetene zijn op grond van de richtlijn langdurig ingezetenen, en personen die hun verblijfsrecht aan andere EU-richtlijnen of aan het nationale recht ontleen of over een nationaal visum voor verblijf van langere duur beschikken, alsook hun respectieve gezinsleden.

Verder mogen de tijdelijke reisbeperkingen niet worden toegepast op personen die essentieel werk doen of een dwingende reden hebben, zoals:

- gezondheidswerkers, onderzoekers op het gebied van gezondheid en beroepskrachten uit de ouderenzorg*
- grensarbeiders*
- seizoenarbeiders in de landbouw*
- vervoerspersoneel*
- diplomaten, personeel van internationale organisaties en door internationale organisaties uitgenodigde personen wier fysieke aanwezigheid vereist is voor de goede werking van deze organisaties, militair personeel en humanitaire hulpverleners en civielebeschermingspersoneel bij het uitoefenen van hun functie*
- passagiers op doorreis*
- passagiers die om dwingende gezinsredenen reizen*
- zeevarenden*
- personen die internationale bescherming behoeven of om andere humanitaire reden*
- onderdanen van derde landen die voor studie reizen,*

- hoogopgeleide werknemers uit derde landen als hun werk economisch noodzakelijk is, niet kan worden uitgesteld of in het buitenland kan worden verricht.

Meer over de uitzonderingen

Seizoenarbeid

De reisbeperkingen gelden niet voor seizoenarbeiders in de landbouw.

Gezondheidszorg

De reisbeperkingen gelden niet voor gezondheidswerkers zoals verpleegkundigen, artsen, medische wetenschappers en personeel uit de ouderenzorg.

EU-burgers en hun familieleden*

De reisbeperkingen gelden niet voor EU-burgers en burgers van geassocieerde Schengenlanden en hun familieleden.

*Familieleden (zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, en artikel 3, lid 2, van Richtlijn 2004/38/EG)

Artikel 2, punt 2:

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

Artikel 3, lid 2:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft."

(eigen onderlijning)

Uit de stukken 5-7 blijken duidelijk dat verzoekster een deugdelijk en duurzame relatie heeft met een Belgische onderdaan. Zowel uit de foto's als uit de stempels op hun paspoorten blijken duidelijk dat verzoekster en haar verloofde, heer P.I. elkaar tijdens hun relatie heel vaak hebben gezien en tijd samen hebben doorgebracht. De liefde en affectie tussen het koppel is dan ook serieus en zeer groot.

Verzoekster dient dan ook te worden aanzien als een familielid in de zin van artikel 3, lid 2, b) van Richtlijn 2004/38/EG. Aldus, geldt de maatregelen aangaande niet-essentiële reizen niet in haar hoofde, omdat zij een uitzonderlijke categorieën van personen betreft die vrijgesteld zijn van de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar het Europese Uniegebied vanuit de derde landen.

De Belgische Staat vermeldt op zijn website bovendien dezelfde regelgeving als de EU en verwijst vervolgens voor gedetailleerde informatie naar voormelde website van de EU:

"2. Reizen naar België uit derde landen (= landen die niet tot de EU of Schengen behoren)

Niet-essentiële reizen naar België zijn verboden. Op de website van het Crisiscentrum vindt u nadere informatie terug over het al dan niet essentiële karakter van een reis en welke sanitaire voorschriften (zoals de verplichte quarantaine) men moet naleven wanneer men wel nog kan reizen: <https://crisiscentrum.be/nl/news/crisisbeheer/coronavirus-de-antwoorden-op-al-je-vragen>

De reisbeperkingen zijn niet van toepassing op:

- onderdanen van alle EU-lidstaten en Schengenstaten;
- familieleden (in de zin van artikel 2, paragraaf 2, van de richtlijn 2004/38/CE) van onderdanen van een EU-lidstaat of Schengenlidstaat, voor zover deze personen effectief zelf beschikken over de vereiste documenten voor binnenkomst op het grondgebied en hun hoedanigheid van familielid kunnen staven via documenten;
- onderdanen van derde landen die in het bezit zijn van een Schengenverblijfskaart of D-visum (bijvoorbeeld studenten en highly qualified workers);
- op onderdanen van die derde landen die voorkomen op de lijst van derde landen die – zodra ze ertoe beslist werd door de Belgische autoriteiten – is gepubliceerd zal staan op de website van de FOD Buitenlandse Zaken <https://diplomatie.belgium.be/nl>, voor zover deze onderdanen binnen het toepassingsgebied van de maatregel vallen.

Meer gedetailleerde informatie omtrent het toepassingsgebied vindt u op de website van de Europese Unie:

- <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020DC0115&from=EN>

- https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/communication-assessment-temporary-restriction-non-essential-travel_en.pdf
- <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9208-2020-INIT/en/pdf>
(...)"

(eigen onderlijning)

C. Het principe van zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie RvV nr. 224 105 van 18 juli 2019). In casu is dit dus niet gebeurd, daar er geen rekening werd gehouden met stavingstukken van verzoekster.

Verder, werd aan verzoekster ook meteen een beslissing tot teruggrijping betekend, hoewel de teruggrijping niet noodzakelijk is voor de algemene gezondheid. Het kon evenwel begrip worden opgebracht voor een beslissing waarin rekening werd gehouden met de elementen van het dossier. Zo kon verzoekster nog wel vrede hebben met een beslissing waarin zou beslist geweest zijn dat zij een aantal dagen/weken in quarantaine moest verblijven, doch kan geenszins begrip worden opgebracht voor de bestreden beslissing waarin meteen en zonder enige duidelijke motivering tot teruggrijping naar Oekraïne werd beslist.

Gelet op het voorgaande kan dus eveneens worden aangenomen dat verweerder zijn verplichting om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding niet heeft nagekomen. Er werd dus door verweerder geen rekening gehouden met het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing, daar hij geen rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier.

Aldus, kan worden gesteld dat gelet op de aangehaalde stavingstukken en voormelde wetgeving het begin van bewijs door verzoekster werd geleverd en dat dus de teruggrijping van verzoekster naar Oekraïne een schending en/of minstens een reëel risico van schending van artikel 8 EVRM inhoudt."

Verzoekster betoogt dat de gemachtigde heeft nagelaten te motiveren waarom zij niet in het kader van essentiële redenen naar België reisde. Verzoekster acht de formele motiveringsplicht geschonden op vlak van de feitelijke overwegingen. Uit de bestreden beslissing blijken de feitelijke overwegingen niet die aan de beslissing ten grondslag liggen en die staven dat verzoekster niet in het kader van essentiële redenen het Belgisch grondgebied heeft betreden. De motieven zijn niet afdoende omdat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke en feitelijke situatie. Concreet wijst verzoekster op het feit dat zij de relatie met haar partner wenst te officialiseren. Zij stelt dat zij is vrijgesteld van de bepaling die stelt dat er beperkingen zijn voor niet-essentiële reizen. *"De reis van verzoekster dient dus te worden beschouwd als essentieel, daar zij met een Belgische onderdaan een deugdelijk en duurzame relatie heeft".*

Zoals verzoekster stelt heeft de in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Vooreerst stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing in rechte is gemotiveerd. Er wordt verwezen naar artikel 3, eerste lid, 6°/7° van de Vreemdelingenwet en naar *"het MB van 23 maart 2020"*. Verzoekster voert in haar verzoekschrift niets aan aangaande de rechtmatigheid van deze rechtsgronden. Verzoekster is van oordeel dat de motivering de facto niet afdoende is. Verzoekster kan niet gevolgd worden dat er geen enkele feitelijke motivering is. De gemachtigde heeft de facto gemotiveerd dat verzoekster wordt geacht de volksgezondheid te kunnen schaden omdat zij niet kan aantonen dat zij reist in het kader van essentiële redenen in het kader van de dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken. Verzoekster kan hieruit dus afleiden waarom de gemachtigde van oordeel is dat zij de volksgezondheid zou kunnen schaden, met name omdat zij niet reist in het kader van essentiële redenen. Verzoekster acht deze motieven evenwel niet afdoende omdat de gemachtigde niet verder motiveert en niet aangeeft waarom de elementen die zij heeft aangehaald niet essentieel worden geacht. Het verslag van de grenspolitie bevat onder meer de volgende informatie:

" * PROFIEL

Betrokkene komt uit Odessa via ISTANBUL .

Ze reist alleen .

* *REISMOTIEF*

Betrokkene komt naar haar verloofde in België. (= P. I. 26/04/1971 wonende te [...])

* *HOTELRESERVATIE*

Gaat bij haar vriend verblijven .

* *BESTAANSMIDDELEN*

Ok Garantverklaring

Betrokkene blijft in het bezit van haar geldelijke middelen.

* *BAGAGE*

7. *Vaststellingen en info :*

* *Betrokkene komt bij haar verloofde die in België woont .*

Ze zouden binnenkort huwen maar er staat nog geen datum vast .

Ze zouden de laatste documenten nog moeten inleveren alvorens een datum kan worden vastgelegd. Betrokkene staat volgens de ons beschikbare gegevens niet geregistreerd en heeft ook geen D-visum of Europese verblijfstitel. Betrokkene vindt het vreemd dat ze bij het afhalen van de verbintenis tot tenlasteneming (in het Belgisch Consulaat) te horen kreeg dat het OK was om te reizen.

Gezien de huidige reisrestricties moeten we vaststellen dat het doel van haar reis niet tot de essentiële reizen kan worden gerekend .

Het is niet de eerste keer dat betrokkene(n) een Schengenland bezoek(t)(en).

• *Betrokkene(n) heeft/hebben reeds eerder een Schengenland bezocht. Dit kan aangetoond worden a.h.v. de Schengenspels in zijn/haar/hun paspoort. Betrokkene(n) is/zijn zeer regelmatige bezoeker(s) van het Schengengebied. Dit kan aangetoond worden a.h.v. de veelvuldige Schengenspels in zijn/haar/hun paspoort."*

Hieruit blijkt dat de grenscontroleambtenaar verzoekster heeft gehoord. De Raad gaat ervan uit dat verzoekster kennis heeft van de feitelijke verklaringen die zij zelf heeft afgelegd, want verzoekster gaat ook in op die elementen in haar verzoekschrift. Verzoekster weet aldus welke persoonlijke en concrete feitelijke gegevens de gemachtigde niet afdoende heeft geacht om aan te tonen dat haar reis essentieel is. Verzoekster kan prima facie gevolgd worden dat de motivering geformuleerd is op basis van algemene bewoordingen, doch die algemene feitelijke motieven dat verzoekster niet reist om essentiële redenen vinden steun in het administratief dossier, zodat de Raad van oordeel is dat de motivering afdoende is en er prima facie geen schending is aangetoond van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. De motivering in feite lijkt prima facie evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster stelt dat zij als familielid van een burger van de Unie gerechtigd zou zijn om naar België te komen. Zij verwijst naar artikel 3, lid 2, van Richtlijn 2004/38/EG.

De duurzaamheid van de relatie dient te worden bewezen in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dat de omzetting in de nationale rechtsorde is van voormelde bepaling van Richtlijn 2004/38/EG. Artikel 40bis § 2, 2° van de vreemdelingenwet luidt:

"Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgende stukken om de duurzame relatie aan te tonen: niet-vertaalde stukken in het cyrillisch schrift, een verbintenis tot tenlasteneming, een kopie van het paspoort van verzoekster met stempels binnenkomst in België en een kopie van het paspoort van verloofde van verzoekster met stempels binnenkomst in Oekraïne en vakantiebestemmingen samen en ongedateerde foto's van het koppel tijdens de relatie. Verzoekster betoogt *"Uit de stukken 5-7 blijken duidelijk dat verzoekster een deugdelijk en duurzame relatie heeft met een Belgische onderdaan. Zowel uit de foto's als uit de stempels op hun paspoorten blijken duidelijk dat verzoekster en haar verloofde, heer P.I.*

elkaar tijdens hun relatie heel vaak hebben gezien en tijd samen hebben doorgebracht. De liefde en affectie tussen het koppel is dan ook serieus en zeer groot."

Verzoekster laat echter na het duurzame en stabiele karakter van haar relatie in concreto uit te werken. Het komt de Raad niet toe dit onderzoek te doen. Uit de niet-vertaalde stukken in het cyrillisch schrift kan geen intentie om te huwen worden afgeleid. Uit de niet-gedateerde foto's en de stempels op hun paspoorten kan prima facie, zonder verdere concretisering, geen duurzame relatie worden afgeleid. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat zij *"gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond"* of dat *"indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen"*.

Verzoekster lijkt ervan uit te gaan dat de intentie om te huwen met het oog op het indienen van een aanvraag gezinshereniging haar reeds een onherroepelijk of zeker recht geeft. Er is slechts sprake van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend, hetgeen nog niet het geval is. De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Dit geldt eveneens indien de aanvrager daartoe op het ogenblik van de beslissing moet voldoen aan bijkomende voorwaarden, zoals te dezen het aantonen van het duurzame en stabiele karakter van haar relatie. Voor zover er sprake is van een recht met een declaratief karakter, wordt verzoekster geacht van dit recht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag van dit recht, doch op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan dient te zijn voldaan. Uit de loutere intentie te huwen met het oog op het indienen van de aanvraag volgt derhalve niet dat verzoekster een onherroepelijk vastgesteld en zeker recht heeft. (zie Raad van State, arrest nr. 241.179 van 30 maart 2018)

Het loutere feit dat verzoekster stelt dat zij geen corona heeft en negatief getest is, doet geen afbreuk aan het feit dat haar reisdoel niet essentieel is en dat zij aldus België en de Europese Unie niet mag inreizen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt wel het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of verzoekster een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Wat betreft het begrip 'gezin' oordeelt het Hof dat die term niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Verzoekster gaat eraan voorbij dat het aan haar toekomt om elementen aan te reiken die op een beschermingswaardig gezinsleven wijzen, alvorens aanspraak te kunnen maken op een schending van artikel 8 van het EVRM nu niet betwist is dat verzoekster in het kader van haar gehoor bij de grenscontroleambtenaar de mogelijkheid heeft gehad dienstig voor haar belangen op te komen.

Zoals supra reeds gesteld kan uit de stukken die verzoekster bijbrengt bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoekster en haar partner een stabiele feitelijke partnerrelatie hebben die aanleiding geeft tot een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nu er prima facie geen beschermingswaardig gezinsleven voorligt, hoefde de gemachtigde hierover niet te motiveren, noch over te gaan tot een belangenafweging of proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEGEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

M. MILOJKOWIC